

ΤΖΙΜΗΣ

«... Ναι μωρό μου, σε τρισύμισυ ώρες θα είμαι κοντά σου. Ναι... Ναι... Τα πήρα... Ναι μωρό μου... Ναι γλύκα μου... Όχι, θα στα πω... Έχω μαζί μου... Ναι... Ναι... Κλείνω τώρα μωρό μου... θα τα πούμε από κοντά ... Σε φιλώ... Κλείνω... Γεια!»

Απενεργοποίησε το κινητό του τηλέφωνο και τακτοποιήθηκε στο κάθισμά του. Χωρίς τις τεράστιες βαλίτσες του αισθανόταν ελαφρύς κι ευδιάθετος. Είχε φτύσει το γάλα της μάνας του για να φτάσει από το Yorkshire στο King's Cross, κι από κει να πάρει το μετρό για το Heathrow. Στην ουρά, περιμένοντας τη σειρά του να τσεκάρει, νόμιζε ότι θα λιποθυμήσει. Ευτυχώς που λίγο μετά ήρθε ο Χάρης κι έσμπρωχναν μαζί τα πακέττα. Στο ζύγισμα διαπίστωσε ότι οι δυο βαλίτσες ζύγισαν 64 κιλά. Χώρα το σακ-βουαγιαζ με το κομπιούτερ και κάτι άλμπουμ με φωτογραφίες που ξέχασε να τα στριμώξει στις βαλίτσες. Ήπιαν από ένα τελευταίο πάντ εγγλέζικης μπύρας, κάπνισαν από ένα στριφτό τσιγάρο και διασχίζοντας το duty free σωριάστηκαν στα καθίσματα της αίθουσας αναμονής. Επιτέλους! Η περιπέ-

τεια της Αγγλίας τελειώνει! Δυο χρόνια ολόκληρα του πήρε αυτή η ιστορία του μεταπτυχιακού. Δυο ολοστρόγγυλα χρονάκια! Έφαγε την αγγλική επαρχία με το κουτάλι. Η μιζέρια τον πότισε ως το κόκκαλο. Αλλά τώρα...

Τώρα! Με τα διπλώματα στο χέρι, με τα αγγλικά του τέλεια, με τη δωδεκάμηνη εμπειρία του στο χυτήριο... Ε, δεν είναι και μικρό πράγμα! Τέτοιο λαμπρό οπλοστάσιο που διαθέτει, όλος ο κόσμος είναι δικός του!

Ο Χάρης τον σκουντά με τρόπο. Η μικροκαμωμένη ξανθούλα απέναντί τους τους παίζει. Έχει καρφώσει τις ματάρες της επάνω τους προκλητικά κι αδιάντροπα. Σχεδόν τους χαϊδεύει με το βλέμμα σ' όλο το κορμί. Αυτόματα ανταποδίδουν. Η μικρή το πιάνει. Χαμόγελο ζωγραφίζεται στο προσωπάκι της. Μισανοίγει τα χείλη της και τα υγραίνει με τη γλώσσα της. Για μια στιγμή, φευγαλέα, κοιτάζονται μεταξύ τους. Έξαψη και απορία αποτυπώνονται στην έκφρασή τους. Τα μάγουλά τους κοκκινίζουν. Η μικρή απλώνει το χέρι της πάνω στη φούστα της και το σέρνει μαλακά προς τα πάνω, ανασηκώνοντάς την δυο εκατοστά κι αποκαλύπτοντας ελαφρά τα πόδια της. Ξεκουμπώνει αργά το πάνω κουμπί απ' το πουκάμισό της. Τρελλαίνονται. Χωρίς να ξεκαρφώσει τα μάτια του από πάνω της, σφίγγει το μπράτσο του Χάρη. Λες; Ο Χάρης είναι κι αυτός αναστατωμένος. Ανασαινει βαριά. Μα τι κάνει; Τι λες ότι κάνει ρε Χάρη; Μας παίζει! Η μικρή περνά το χέρι μεσ' απ' το πουκάμισο και κατεβάζει τη μια τιράντα απ' το σουτιέν της. Όλα γύρω τους θαμπώνουν και χάνονται. Υπάρχει μόνον αυτή κι η ηδυπάθειά της. Ο Χάρης σηκώνεται. Θα την πάρω, μουρμουρίζει, κι η φωνή του πάλλεται. Κι εγώ! Μαζί σου! του απαντά και τον ακολουθεί. Η μικρή τινάζει πίσω

το κεφάλι της, παίρνει την τσάντα της και κοντοστέκεται. Ανταλλάσσουν γρήγορα ματιές. Με μιαν αδιόρατη κίνηση του χεριού της τους δείχνει την κατεύθυνση. Έπειτα κινείται γρήγορα προς το βάθος του διαδρόμου. Στρέφει το κεφάλι και τους κοιτά. Ωραία! Την ακολουθούν βιαστικά. Ανοίγει την πόρτα με την επιγραφή “baby care”. Τους ξανακοιτά και τρυπώνει μέσα. Κοντοστέκονται έξω από την πόρτα. Έχεις προφυλακτικά; Έχω! Ρίχνουν εξεταστικές ματιές γύρω τους. Έπειτα χώνονται με γρήγορη κίνηση στο δωμάτιο.

Η μικρή βγήκε με αργές κινήσεις από το “baby care”. Έφτιαξε τη μια γόβα της και προχώρησε προς το stand με τις εφημερίδες. Πήρε την “Daily Mirror” και κάθησε αναπαυτικά στη θέση της. Αμέσως μετά ο Χάρης κι αυτός ξεπρόβαλλαν απ’ την πόρτα, κοίταξαν εξεταστικά ένα γύρω κι ακούμπησαν την πλάτη τους στον τοίχο. Ουφ! Τέρμα η αγωνία! Δεν τους είχε ξανατύχει τέτοιο λαχείο! Όμως να παίρνεις τη μικρή και να φοβάσαι μην ανοίξει η πόρτα και μπουκάρει καμιά μαμά είναι σκέτη τρέλλα! Ξαφνικά αναπήδησε. Το σακ-βουαγιαζ! Είχε μέσα το κομπιούτερ! Έφυγε σφαίρα. Αλλά το σακ-βουαγιαζ ήταν εκεί, ανέγκιχτο, αφημένο πάνω στο κάθισμα. Απέναντί του η μικρή διάβαζε αμέριμνη την εφημερίδα δαγκώνοντας το χειλάκι της. Έφτασε κι ο Χάρης. Ακριβώς την ώρα που αναγγελόνταν η έναρξη επιβίβασης στο αεροσκάφος. Στριμώχτηκαν στην ουρά, έδωσαν τις κάρτες επιβίβασης και πέρασαν στις θέσεις τους. Τακτοποίησαν τις χειραποσκευές τους. Τηλεφώνησε στην Ελένη ότι φθάνει, έκλεισε το κινητό και θρονιάστηκε στο κάθισμά του. Από δίπλα ο Χάρης βυθίστηκε κι αυτός ικανοποιημένος μα αμίλητος στη θέση του.

Ποιος ξέρει τι σκέψεις τρέχανε στο μυαλό του καθενός! Μα είχανε κι οι δυο τους τέτοια ηλίθια ζαχαρωμένη όψη, κάτι ανάμεσα σε χαμόγελο κι αποβλάκωση, που η αεροσυνοδός αναγκάστηκε να τους αγγίξει για να τους υπενθυμίσει ότι έπρεπε να δέσουν τις ζώνες τους για την απογειώση. Υπάκουσαν μηχανικά και ξαναβυθίστηκαν σ' αυτή την ιδιότυπη νιρβάνα, χωρίς ν' ανταλλάξουν λέξη. Όσο που τους πήρε και τους δυο ο ύπνος.

Άνοιξε τα μάτια του κάποια στιγμή και κοίταξε ερευνητικά ένα γύρω. Στην οθόνη, ακριβώς πάνω του, απεικονίζονταν τα στοιχεία της πτήσης: Ταχύτητα 920 km/h, θερμοκρασία περιβάλλοντος - 38°C, ύψος 9500 πόδια. Το αεροπλάνο ίπτατο στο γαλλικό εναέριο χώρο, με κατεύθυνση προς Ιταλία. Ξανάκλεισε τα μάτια, αλλά δεν κοιμήθηκε. Έμεινε ήρεμος, απολαμβάνοντας το γλυκό συναίσθημα της απόλυτης χαλάρωσης. Τι μέρα κι η σημερινή! Ξεκίνησε από το Hull στις 4:45, άλλαξε τρία τρένα ως το Λονδίνο κι έπειτα μια ώρα με το μετρό ως το αεροδρόμιο. Γαμήθηκε. Αλλά μετά, έπεσε πάνω σ' εκείνο το πλάσμα, κι ούτε κατάλαβε πως έγινε και ξαναγαμήθηκε. Τι γυναίκα όμως! Τους στράγγιξε, κι αυτόν και το Χάρη. Κι όταν έκανε να φωνάξει, πώς του έκλεισε με την παλάμη το στόμα, πώς του 'σβησε την κραυγή της ηδονής που' βγαине γιγαντωμένη απ' το στήθος του! Λέξη δεν αντάλλαξαν. Ούτε καν τ' όνομά της δεν είπε. Την είδε πάλι στις θέσεις της business class κι ήταν το ίδιο ξένη όπως πριν ιδωθούν στ' αεροδρόμιο. Όμως στις παλάμες του μύριζε ακόμα τ' άρωμά της. Τ' άρωμά της; Πώς το συνειδητοποίησε εγκαίρως! Η Ελένη θα τον περιμένει στο αεροδρόμιο και μυρίζει από λαγωνικό καλύτερα! Τινάχτηκε σαν ελατήριο. Πήγε στην τουαλέτα κι

έπλυνε προσεκτικά τα χέρια του. Μη δώσει αφορμή για το τίποτα! Γύρισε, ξαναβούλιαξε στο κάθισμα και ξανάκλεισε τα μάτια του.

Πριν από εικοσιπέντε μήνες είχε φτάσει στην Αγγλία με όλη την ορμή και τη φρεσκάδα του αριστούχου που διψά για πρόσθετη γνώση. Τέλειωσε μαρς την Πολυτεχνική – άριστος σπουδαστής, εξαιρετικές συστατικές επιστολές από τέσσερις καθηγητές του και μέσος όρος βαθμολογίας 8,75. Ξεπέταξε τη δωδεκάμηνη στρατιωτική θητεία σε μονάδα δίπλα στο σπίτι του – δεν ήταν το βύσμα τόσο μεγάλο ώστε να μην υπηρετήσει καθόλου – κι αποφάσισε να βελτιώσει τα επιστημονικά του προσόντα με ένα μεταπτυχιακό τίτλο στη μεταλλογνωσία. Στο Hull, εκτός από την αντίστοιχη σχολή υπήρχε ένα κολοσσιαίο χυτήριο στο οποίο του προσέφεραν εργασία παράλληλα με τις σπουδές. Δεν μπορούσε να φανταστεί καλύτερο συνδυασμό! Διόμισυ χιλιάδες λίρες το μήνα, σοβαρότατη προϋπηρεσία και το μεταπτυχιακό στην τσέπη! Βέβαια δεν είχε ιδέα για το Hull. Ούτε πού βρίσκεται, ούτε πώς πας εκεί. Το βρήκε στο χάρτη, μετά από το ενδιαφέρον που εκδήλωσε το πανεπιστήμιο του Hull στο μαπαράζ των e-mails που έστειλε. Εκ των υστέρων, θα μπορούσε να πει ότι βιάστηκε. Έπρεπε να πάει, έπρεπε να δει κι έπειτα ν' αποφασίσει. Όμως αυτό του το λάθος δεν ήταν δα θανάσιμο! Το πανεπιστήμιο ήταν θαυμάσιο, το χυτήριο όντως τρομερό, αλλά η πόλη του Hull δε θα πούμε ότι είναι ό,τι καλύτερο. Τυπική εκπρόσωπος της παρηκμασμένης αγγλικής επαρχίας, δεν είχε να δώσει τίποτα το σπουδαίο ή απλά ενδιαφέρον. Αν δεν ήταν δίπλα το York, αν δεν υπήρχαν μερικές ατμοσφαιρικές pubs, αλλά κυρίως αν δεν είχε την τύχη να γνωρίσει τη Γουίνυ, η ζωή

εκεί θα' ταν κόλαση.

Η Γουίνου! Ξεκίνησε ως συγκάτοικος, προήχθη σε ερωμένη και κατάντησε οικονόμος του. Όταν έφυγε, πριν δυο μήνες, του κόστισε πάρα πολύ. Δεν ήταν τόσο η ακαταστασία που επικράτησε στο σπίτι. Δεν ήταν καν η έλλειψη της ανθρώπινης παρουσίας. Είχε κάτι διαφορετικό η Γουίνου, μιαν ακτινοβολία, ασκούσε πάνω του γοητεία καταλυτική. Θεσ οι φακίδες της, θεσ τα κοντά κόκκινα μαλλιά της, θεσ εκείνο το σημάδι που είχε στον αριστερό της ώμο, η Γουίνου τον είχε μαγέψει. Λαχταρούσε να γυρίσει σπίτι, να βρεθεί κοντά της. Λαχταρούσε να την αγγίξει, να τη μυρίσει, να την καμαρώσει. Και τι κόλπα του' κανε! Το πρωί πριν φύγει για τη δουλειά, πήγαινε και τριβόταν επάνω της, για να πάρει στο κορμί του τ' άρωμά της. Όταν τα μάζεψε και γύρισε στην Aberdeen, έχασε το φως του. Κόντεψε να μην πάει να δώσει εξετάσεις. Σταμάτησε τη δουλειά στο εργοστάσιο. Άρχισε να νταραβερίζεται μ' εκείνα τα κωλόπαιδα στη Mission pub και να κάνει δοκιμές στο ολλανδικό χασίς. Αρνιόταν να γυρίσει σπίτι, δεν ήθελε να κοιμηθεί μόνος· η ζωή χωρίς τη Γουίνου έγινε κόλαση. Όμως δόξα τω Θεώ! Έστω κι αγκομαχώντας τέλειωσε. Τώρα που γυρίζει πίσω, τώρα συνειδητοποιεί από τι φοβερή παγίδα ξέφυγε. Χάνοντας τη Γουίνου, λίγο έλλειψε να χάσει τον εαυτό του. Δυο μήνες έκανε ν' αγγίξει γυναίκα. Κι ούτε που τον ένοιαξε. Έφαχνε να βρει παρηγοριά στο χασίς και στη μπύρα. Έτρωγε σαν σκυλί, κοιμόταν λίγο, σέρνονταν άπλυτος και κακοντυμένος. Κουστούμι φόρεσε μόνο για την ορκομωσία. Ευτυχώς, ευτυχώς έπεσε πάνω τους αυτή η ξανθούλα στο Heathrow και ξανάνιωσε άντρας.

Αχ! Γουίνου! Δυο μήνες πέρασαν, κι ούτε ένα τηλέφωνο,

ούτε ένα e-mail. Αλλιώς μου τα' λεγες. Δυο μήνες πέρασαν και δεν μπορεί να σε ξεχάσει. Το χαλάκι που πάταγες το' χει μαζέψει και το κουβαλάει μαζί του στην Ελλάδα. Κουβαλάει κι εκείνο το μπουκαλάκι με τη μισοτελειωμένη κοιλώνια που ξέχασες φεύγοντας. (Η μήπως δεν το ξέχασες; Μήπως τ' άφησες σκόπιμα, να τον τυραννά όσο λείπεις; Γιατί τ' ανοίγει κάθε τόσο και ρουφά αχόρταγα τη μυρωδιά του). Και στην τσέπη του έχει το ασημένιο κουτάκι με την τούφα απ' το μαλλί που του χάρισες, εκείνη την τούφα που' κοψες το τελευταίο βράδυ πριν φύγεις. Όμως Γουίνου, προσπαθεί να θυμηθεί και δε θυμάται. Με τα βλέφαρα κλειστά προσπαθεί να θυμηθεί αν τα μάτια σου είναι γαλανά ή πράσινα.

Δεν είναι βέβαιος... Αχ! Γουίνου! Αρχίζει να ξεχνά.

ΨΑΧΝΟΝΤΑΣ ΓΙΑ ΕΡΓΑΣΙΑ

Κοντεύουν τέσσερις μήνες και τίποτα δε γίνεται με δουλειά. Στην αρχή είναι αλήθεια δεν έδωσε και πολλή σημασία. Κατακαλόκαιρο, τέλος «σχολικής χρονιάς», το 'ριξε κάπως έξω. Αφομοιώθηκε στη γενικότερη αποχαύνωση. Πήρε την Ελένη και φύγανε για Κυκλάδες. Είκοσι μέρες εξαφανίστηκαν απ' τον κόσμο. Επιστρέφοντας, δέχτηκε πρόσκληση από ένα συμφοιτητή του και πήγε μερικές ημέρες στα Γιάννενα. Κι ύστερα ως τον Δεκαπενταύγουστο την άραξαν με την Ελένη πάλι, στο σπίτι των γονιών της, στη Χαλκιδική. Παραλία, τάβλι, μπαρακία. Ζωή χαρισάμενη. Όμως εκεί, κατά τον Δεκαπενταύγουστο είχε μείνει πια πανί με πανί. Η Ελένη είχε φάει το επίδομα αδείας, είχε φάει κι ένα μισθό προκαταβολή. Αυτός είχε ξεζουμίσει τον πατέρα του, τη γιαγιά του και χρωστούσε γύρω στα χίλια ευρώ σε φί-

λους. Τότε ήταν που συνήλθε κι άρχισε να ψάχνει για δουλειά. Δεν έπαιρνε άλλο, έπρεπε να φροντίσει μόνος του τον εαυτό του.

Στην αρχή η έρευνά του ήταν σε ρυθμό ρελαντί. Υπέβαλε αίτηση στη Δημόσια Επιχείρηση Ηλεκτρισμού, στη Χαλυβουργία Αττικής και στη Χαλυβουργία Βορείου Ελλάδος, αλλά αντιλήφθηκε αμέσως ότι δεν υπήρχε καμιά περίπτωση να προσληφθεί. Άρχισε να φιλορωτά φίλους, συναδέλφους, γνωστούς των γονιών του. Μοίραζε το βιογραφικό του όλο και πιο απλόχερα. Τίποτα. Έβαλε στο παιχνίδι την Ελένη και τους γονείς της. Πάτησε γκάζι. Ξεψάχνιζε τις μικρές αγγελίες των εφημερίδων. Δυο φορές επισκέφθηκε κάποιον γνωστό του πατέρα του στη Νομαρχία κι έφθασε στο σημείο – να πούμε την αλήθεια: έπειτα από αφόρητη επιμονή της μητέρας του – να παρακαλέσει ένα βουλευτή να του βρει δουλειά. Τελικό αποτέλεσμα, μηδέν.

Στα τέλη του Οκτώβρη η ψυχολογία του είχε πιάσει πάτο. Ανήμερα της γιορτής του, είχε έναν τρομερό καυγά με την Ελένη χωρίς πραγματικά κανένα λόγο. Αντιδρούσε αρνητικά στο περιβάλλον του, ήταν έτοιμος για παρεξήγηση με τους γονείς του και γενικά του' φταιγαν όλοι κι όλα. Είχε συνειδητοποιήσει τη μεγάλη δυσκολία να βρει εργασία, πράγμα που δεν πέραγε πριν απ' το μυαλό του, και του' ρχονταν να τρελαθεί. Όσο σπούδαζε, οι υψηλοί βαθμοί του αποτελούσαν επαρκή αμοιβή. Απολάμβανε με την ψυχή του τις επιτυχίες κι εξαργύρωνε τα «ζήτω» του οικογενειακού και φιλικού περιβάλλοντος ποικιλοτρόπως. Ύστερα, στο στρατιωτικό, όλα κύλησαν ρολόι. Δηλαδή, για να λέμε πάντα την αλήθεια, υπηρέτησε στη βάση του ναυτικού δίπλα στο σπίτι του και καθώς είχε δεσμό με την κόρη του

διοικητή του υπηρέτησε με τα μάτια. Είχε όλα τα χαρακτηριστικά του τέλειου γαμπρού: ομορφόπαιδο, μορφωμένος με το παραπάνω, από καλή οικογένεια. Ήταν λαχείο για την κόρη του διοικητή. Κι όπως συμβαίνει συνηθέστατα στη ζωή, πολλοί αγοράζουν λαχείο αλλά ελάχιστοι κερδίζουν. Με το που απολύθηκε απ' το ναυτικό ο Τζίμης, συνειδητοποίησε ότι η κόρη του πρώην διοικητή του, συμπεριφερόταν σαν υπαξιωματικός. Κι αποφάσισε να πάρει απολυτήριο κι απ' αυτήν.

Γνώρισε σ' ένα παρτάκι την Ελένη, κούκλα πραγματική, τελειόφοιτη της φιλολογίας, γλυκιά σα μέλι. Το κοντράστ ανάμεσα στα δυο κορίτσια ήταν συγκλονιστικό. Λίγο με τα sms στην αρχή, με περισπούδαστες ανταλλαγές e-mails κατόπιν, έφηνε αυτός την Ελένη κι η Ελένη αυτόν, όσο που έδεσε το γλυκό και κόλλησαν οι δυο τους τόσο σφιχτά που αποφάσισαν να αρραβωνιαστούν. Αμέσως μετά τον αρραβώνα, έφυγε στην Αγγλία. Κανένα πρόβλημα. Η Ελένη προσλήφθηκε σ' ένα φροντιστήριο κι είχε δικό της εισόδημα, ενώ έμενε και με τους γονείς της. Αυτός εισέπραττε τις αγγλικές λίρες που του 'φταναν και του περίσσευαν, ενώ αυγάταινε τα προσόντα του. Εξελίσσονταν όλα τόσο βολικά! Και τώρα... Πως στράβωσε το πράγμα!

Είχε τη βεβαιότητα ότι τα προσόντα του ήσαν πλούσια και δυσεύρετα. Είχε πραγματική επιθυμία να δουλέψει. Τί δεν πήγαινε καλά; Γιατί δεν μπορούσε να βρει δουλειά; Δεν μπορεί να εξαφανίστηκαν οι εργοδότες σ' αυτόν τον τόπο! Είναι αλήθεια ότι έφαχνε στα μεγάλα αστικά κέντρα, σε δημόσιους οργανισμούς, είναι αλήθεια ότι αμέλησε κάπως να δραστηριοποιηθεί άμεσα, όμως δεν είναι έγκλημα το ότι διασκέδασε ένα μήνα! Ένωθε απογοητευμένος. Άρχισε να

ωριμάζει μέσα του η άποψη ότι έπρεπε να ξεχάσει σπουδές και πτυχία και ν' αναζητήσει μια οποιαδήποτε δουλειά, έστω χειρωνακτική, αρκεί να εξασφαλίζει ένα κάποιο εισόδημα.

Αρχές Δεκέμβρη, κάτω από την αφόρητη πίεση της κατάστασής του, έπιασε δουλειά εποχιακός σε μια μεγάλη αποθήκη παιχνιδιών. Αυτό, αντί να τον ανακουφίσει, επέτεινε την κακή του ψυχολογία. Δούλευε για ψίχουλα δώδεκα ώρες την ημέρα, τσεκάροντας το εισερχόμενο και το εξερχόμενο εμπόρευμα. Ντρεπόταν να πει στους γνωστούς του τι δουλειά κάνει. Ένωθε ενοχή για την κατάντια του, κλεινόταν στον εαυτό του κι εκδήλωνε επιθετικότητα στο περιβάλλον του. Τις μέρες των Χριστουγέννων και της Πρωτοχρονιάς απομονώθηκε στο σπίτι των γονιών του κι αρνήθηκε να πάει οπουδήποτε. Άρχισε να ζηλεύει την Ελένη.

Στα μέσα Ιανουαρίου, ακριβώς όταν τέλειωσε η εποχιακή απασχόλησή του στα παιχνίδια, δέχτηκε πρόταση να εργασθεί σε ένα μεγάλο αρχιτεκτονικό γραφείο. Το δέχτηκε πετώντας από χαρά. Βέβαια δεν ήταν κάτι ακριβώς σχετικό με τη δουλειά του, όμως άλλο είναι να εργάζεσαι με μηχανικούς σε τεχνικό γραφείο κι άλλο σε παιχνιδάδικο. Είχε να κάνει με σχέδια, με μελέτες, συζητούσε με συναδέλφους. Δε μέτραγε κουτιά με μπάρμπι και τρανσφόρμερς.

Έδωσε τον καλύτερο εαυτό του. Σκεπτόμενος την αγωνία που τράβηξε τους προηγούμενους μήνες, κατέβαλε υπεράνθρωπη προσπάθεια ν' αποδειχθεί καλύτερος από κάθε προσδοκία του εργοδότη. Και τα κατάφερε. Η μεγάλη ευχέριά του στο κομπιούτερ αποδείχθηκε εξαιρετικό εργαλείο, ενώ τα προγράμματα που είχε δουλέψει στην Αγγλία τον βοήθησαν να προσαρμωστεί στο νέο περιβάλλον άμεσα

κι αποτελεσματικά. Στο άψε-σβήσε έπαψε να θεωρείται «βοηθητικός» και αναβαθμίστηκε σε στέλεχος του γραφείου, σε ένα είδος «πολυεργαλείου» που αναδεικνυε την εργασία όλων των άλλων. Δούλευε από το πρωί ως αργά το βράδυ κι ωστόσο δεν αισθανόταν κουρασμένος. Συχνά ερχόταν και τον έπαιρνε η Ελένη από το γραφείο κι ενώ εκείνη ένωθε κατακουρασμένη, αυτός είχε διάθεση για ένα ποτηράκι. Οι παρέες του ξαναβρήκαν τον παλιό Τζίμη, τον κεφάτο, τον καλαμπουρτζή. Η ζωή ξαναπόκτησε ενδιαφέρον. Είχε σχεδόν ξεχάσει την ειδικότητα που σπούδασε κι ασφαλώς είχε ξεχάσει το είδος της μεταπτυχιακής εξειδίκευσής του. Μάλιστα, δειλά-δειλά, άρχισε να υποστηρίζει ότι οι σπουδές είναι εφόδιο αποκλειστικά ακαδημαϊκού χαρακτήρα, που απλώς πλαταίνουν τον ορίζοντα του ανθρώπου και τον καθιστούν ικανότερο στην ενασχόλησή του με κάθε είδους – τόνιζε το «κάθε» - εργασία. Αυτά, μέχρι που του τηλεφώνησαν από την ICAP.

Δε θυμόταν πότε έστειλε το βιογραφικό του στην ICAP. Μέσα στον πανικό του Οκτωβρίου, είχε στείλει ένα σωρό βιογραφικά σημειώματα, προς κάθε κατεύθυνση. Τότε δεν είχε λάβει καμμιά θετική απάντηση, από πουθενά. Ήταν βέβαιος ότι αστόχησε απολύτως. Και να που τώρα, ύστερα από τόσους μήνες, του τηλεφωνούν για να τον ρωτήσουν εάν είναι διαθέσιμος για εργασία σε θέση αντίστοιχη των σπουδών του. Ξαφνιαστηκε. Δέχτηκε το τηλεφώνημα στο κινητό του, την ώρα που συνεργαζόταν στο γραφείο με μερικούς συναδέλφους. Τα μάσησε και ζήτησε να τηλεφωνήσει αυτός την επομένη για να κερδίσει χρόνο. Δεν είπε τίποτα σε κανέναν, ούτε στην Ελένη. Δεν είχε καμιά διάθεση να ρισκάρει τη δουλειά που είχε στο χέρι. Όμως εκείνο το

«αντίστοιχη των σπουδών του» σφηνώθηκε στο μυαλό του και δεν έλεγε να το ξεχάσει. Το βράδυ άργησε να κοιμηθεί κι η σκέψη του έτρεχε χωρίς συγκεκριμένο λόγο στο Hull, στο χυτήριο, στις εξειδικευμένες σπουδές του στη μεταλλογνωσία. Μέχρι και τη Γουίνου θυμήθηκε και τις φακίδες της που τις παρομοίαζε με φωτογραφίες κρυσταλλικής δομής ωστενιτικού χάλυβα. Το πρωί τηλεφώνησε στην ICAP από το σπίτι, πριν πάει στο γραφείο. Κι έμαθε ότι το βιογραφικό του σημείωμα είχε αξιολογηθεί θετικά από μία μεγάλη μεταλλευτική και μεταλλουργική εταιρεία, με ηγετικό ρόλο στην ευρωπαϊκή αγορά. Θα ήθελε να προχωρήσουν σε μία συνέντευξη; Είπε «ναι». Δεν είχε να χάσει τίποτα. Σκέφτηκε ένα δευτερόλεπτο και είπε ναι.

Για τη συνέντευξη κατέβηκε στην Αθήνα. Η όλη διαδικασία κράτησε σαράντα λεπτά. Συζήτησε με δύο κυρίους για τα τυπικά και ουσιαστικά του προσόντα (χωρίς να αναφέρει την «προϋπηρεσία» του στο παιχνιδάδικο) και προς το τέλος εμφανίστηκε μια ηλικιωμένη κυρία που μιλώντας του πότε αγγλικά και πότε γαλλικά, γρήγορα αλλά με πολύ καθαρή προφορά, του περιέγραψε την θέση του εργοστασίου, τη μορφή του οικισμού και τον τρόπο που είναι δομημένη η τοπική κοινωνία. Ζητούσε κάθε τόσο τη γνώμη του και τον παρακάλεσε να της απαντά στη γλώσσα που άκουγε την ερώτηση. Ήταν πολύ ευχάριστη και – θα' λεγε – διασκεδαστική συνομιλία. Πρώτη φορά αισθάνθηκε να του είναι τόσο χρήσιμα τα γαλλικά που του δίδασκε ο Φρερ Πολυκάρπ με τον απειλητικό χάρακα στο χέρι. Έφυγε ανταλλάσσοντας θερμή χειραψία και με τους τρεις. Φεύγοντας, ο ένας κύριος τον ρώτησε εάν είχε σκεφθεί κάποιο συγκεκριμένο ύψος αμοιβής που θα ήθελε να ζητήσει. Απάντησε πως

όχι. Δεν είχε τίποτα συγκεκριμένο κατά νου.

Μια εβδομάδα αργότερα έλαβε συστημένη επί αποδείξει επιστολή ότι προσλαμβάνεται στην εταιρεία και ζητούσαν να επιβεβαιώσει εγγράφως την αποδοχή του, εντός δεκαπέντε ημερών. Δεν ήταν σε θέση να προσδιορίσει αν αυτό τον χαροποίησε ή όχι. Απ' την μια πλευρά ήταν θαυμάσιο ότι του πρόσφεραν εργασία που ανταποκρινόταν στις σπουδές και στα επιστημονικά ενδιαφέροντά του. Απ' την άλλη, το εργοστάσιο ήταν στου διαβόλου τη μάνα, κάπου στην Κωπαΐδα, εκτός οδικών αξόνων και για να εργασθεί εκεί έπρεπε να εγκαταλείψει τη σημερινή δουλειά του, που τόσο της είχε δοθεί κι όπου τόσο ζεστά τον είχαν στηρίξει. Δεν παρέβλεπε το γεγονός ότι στη σημερινή δουλειά ήταν «βοηθητικός» κι η αμοιβή του ήταν ασφυκτικά περιορισμένη. Αλλά και στην προτεινόμενη θέση δε γνώριζε καν το επίπεδο αμοιβών. Εκτιμούσε ότι θα έπαιρνε πολύ περισσότερα χρήματα ως εύλογη ανταμοιβή της απομόνωσης και του σκληρότερου εργασιακού περιβάλλοντος. Πόσα όμως;

Η Ελένη δεν έβλεπε με καλό μάτι την προοπτική αυτής της προσφερόμενης εργασίας. Μια μετακίνηση του Τζίμη 400 χιλιόμετρα μακριά της θα κλόνηζε τη σχέση τους. Ίσως όμως αυτή η μετακίνηση να ήταν ο καταλύτης για ένα γρήγορο γάμο. Αν αποφάσιζαν το γάμο τους σε σύντομο χρόνο εξ αιτίας της απόστασης, ήταν διατεθειμένη ακόμη και να τον ακολουθήσει εκεί, στην άκρη του κόσμου που λέει ο λόγος, παραιτούμενη από το φροντιστήριο. Τα αισθήματά της ήσαν ανάμεικτα. Δίσταζε να συμφωνήσει, φοβόταν και να διαφωνήσει. Αν υπήρχε τουλάχιστον ένας αξιόλογος μισθός που θα τους εξασφάλιζε κάπως...

Έφαξαν να μάθουν περισσότερα για τη νέα δουλειά.

Ρώτησαν γνωστούς και φίλους. Κανένας δεν είχε να τους πει κάτι συγκεκριμένο. Έμοιαζε σχεδόν αδύνατο να πληροφορηθούν οτιδήποτε για μία βιομηχανία εγκατεστημένη στη νότια Ελλάδα που δεν παρήγαγε εμπορικό προϊόν ευρείας κατανάλωσης. Ούτε οι γνωστοί τους που δούλευαν στην Χαλυβουργία Βορείου Ελλάδος δεν ήξευραν περί τίνος επρόκειτο. Ένας δημοσιογράφος, φίλος και συμφοιτητής της Ελένης είχε ακούσει ότι είναι εξαιρετικά ενεργοβόρα επιχείρηση κι ότι αγοράζει το ηλεκτρικό ρεύμα σε σκανδαλωδώς χαμηλή τιμή, όπως και η άλλη μεγάλη εταιρεία, που παράγει αλουμίνια. Θυμόταν το όνομα της εταιρείας: GEO-NIC. Τίποτα περισσότερο. Ούτε καν ποιο είναι το προϊόν που παράγει.

Οι γονείς του Τζίμη είχαν άποψη τελείως διαφορετική ο ένας απ' τον άλλον. Η μητέρα του δεν ήθελε ούτε ν' ακούσει για την νέα δουλειά. Ένα γιο είχε, δεν τον χαλάλιζε στην «ξενιτιά». Τι τους έλειπε στη Θεσσαλονίκη; Σπίτι είχανε, φαί είχανε, δουλειά είχανε. Το μπελά του έψαχνε ο Τζίμης; Τα χαΐρια του στην Αγγλία τα είδαμε. Δυο χρόνια ολόκληρα βολόδερνε στ' άγνωστο. Σπουδές! Μωρέ σπουδές, με την ξετσιπωτή την κοκκινομάλλα στο κρεβάτι και τα χασίσια στο ντουλάπι! Να τα ξεχάσει αυτά τα κόλπα ο Τζίμης, να στρωθεί να δουλέψει στο γραφείο κι όλα θα πάνε καλύτερα. Εδώ, μέσα στο σπίτι, να τον βλέπουμε και να τον συμβουλεύουμε. Και μη νομίζει ότι αυτή δεν καταλαβαίνει τι γίνεται! Η Ελένη είναι που το ξεσηκώνει το παιδί της. Ναι, η Ελένη· το μυαλό της στα μεγαλεία το' χει, στα λεφτά, στα λεφτά! Λες και παντρεύεται τράπεζα κι όχι άνθρωπο! Να την πιάσει ο πατέρας της, να της βάλει μυαλό, γιατί στο τέλος το μάρμαρο αυτή θα το πληρώσει.

Ο πατέρας του ήταν πολύ θετικός στην νέα προοπτική. Τέτοια δουλειά, σοβαρή, επιστημονική, στην καρδιά της παραγωγικής διαδικασίας δε βρίσκεται κάθε μέρα! Ούτε να το σκεφτεί, πρέπει να πάει τρέχοντας! Σε τέτοιες θέσεις αναδεικνύονται οι χαρακτήρες κι οι ικανότητες των ανθρώπων. Αυτή τη θέση πολλοί τη λιμπίζονται αλλά μόνο στο Τζίμη τη δώσανε. Εντάξει, είναι κάπως μακριά, αλλά βρε αδελφέ δεν είναι και στην άκρη του κόσμου! Τρεις ώρες με τ' αμάξι είναι, ημερήσια εκδρομή το κάνεις! Τι πρέπει να πουν τότε οι ναυτικοί, να τα βιάσουν μαύρα; Να πάει ο Τζίμης, να πάει οπωσδήποτε! Στη δουλειά δε λέμε όχι! Και μάλιστα σε τέτοια δουλειά! Θα μάθει, θα ματσωθεί, θα κάνει τα κουμάντα του. Θα νιώσει περήφανος κι ο πατέρας του. Τις προφάσεις της μάνας του ούτε που να τις ακούσει. Αυτή καλόμαθε με το που υπηρέτησε το στρατιωτικό του το παιδί δίπλα στο σπίτι, νόμισε ότι θα τον έχει μέσα στο βρακί της μια ζωή. Ξύπνα κυρά μου! Το παιδί μεγάλωσε, έγιν' άντρας, άσε το ν' ανοίξει τα φτερά του να πετάξει!

Τέτοια άκουγε ο Τζίμης και τα 'χε χαμένα. Στο τέλος, αποφάσισε να συμβουλευτεί τον εργοδότη του. Γιατί όχι; Μέχρι σήμερα του είχε φερθεί άψογα. Στη δουλειά του ο Τζίμης ήταν σωστός, αλλά όπως και να το κάνουμε, δεν ήταν δα και στέλεχος! Μια μέρα – όλοι το καταλάβαιναν – θα έβρισκε κάτι πιο ενδιαφέρον, θα' φευγε. Ο αρχιτέκτων ήταν σοβαρός και δίκαιος άνθρωπος. Δε θα τον παγίδευε. Αν ο Τζίμης του ζητούσε συμβουλή, θα του την έδινε χωρίς υστεροβουλία. Όσο για τη δουλειά του γραφείου, ο κόσμος είναι γεμάτος από νεαρούς μηχανικούς που χειρίζονται προγράμματα και διψούν να δουλέψουν! Έτσι να κάνει, δέκα θα βρεθούν!

Έφαχνε να βρει την κατάλληλη ευκαιρία να εξομολογηθεί τον προβληματισμό του και να ζητήσει συμβουλή, αλλά φαίνεται πως ήταν εξαιρετικά αναβλητικός, δίσταζε, ντρεπόταν, περίμενε μια πραγματικά καλή στιγμή. Κι έτσι τον πρόλαβαν τα γεγονότα. Ο κ. Αλεξάνδρου – τ' αφεντικό του γραφείου – τον κάλεσε και αφού του προσέφερε καφέ, του είπε ότι είχαν τηλεφωνήσει από το τμήμα προσωπικού της GEONIC και ζητούσαν πληροφορίες γι' αυτόν. Όστε λοιπόν ετοιμαζόταν να φύγει...

Κοκκίνησε από ντροπή. Άνοιξε το στόμα του και τα' πε όλα χαρτί και καλαμάρι. Ζήτησε συγγνώμη που είχε αργήσει να εξηγήσει την κατάσταση και έθεσε απλά και λακωνικά το δίλημά του: τον συμφέρει να μείνει ή να φύγει; Αν ήμουν στην θέση σου, του απάντησε εξ ίσου λακωνικά ο Αλεξάνδρου, θα είχα ήδη φύγει! Γνώριζε τη GEONIC. Ένας πρώτος του ξάδελφος είχε δουλέψει εκεί, αυτός που τώρα είναι Διευθύνων Σύμβουλος στην Ευρωπαϊκή Ζυθοποιία. Η GEONIC είναι θερμοκήπιο στελεχών... Ανοίγει ορίζοντες, δίνει προοπτικές... Μπορούσε ο Τζίμης να πάρει πληροφορίες από πρώτο χέρι... Σήκωσε τ' ακουστικό και χωρίς να ρωτήσει τον Τζίμη, κάλεσε τον ξάδελφό του.

Του έκλεισε ραντεβού για τ' απόγευμα. Και τον συμβούλεψε ν' ακούσει προσεκτικά τις συμβουλές του Διευθύνοντος Συμβούλου.